

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Διδάσκαλος. — Είπαμεν λοιπόν, ότι τὰ λεγόμενα «νωδά» έχουν δύο δόντας εἰς τὴν ἄνω ουαγόνα καὶ δύο εἰς τὴν κάτων. Σεύσθε, Τοτέ, νὰ μᾶς τῆς καρένα ζῶσιν νωδάν;

Ο Τοτός. — Η γαγά μου, δάσκαλε!

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγαλόφρονος Κωνσταντίνου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΩΣ",

Αθήναι, 28 θόδος Επριπέδου
τὴν 5 Αὐγούστου 1914.

"Αλλατούς γένει σουλαι Διαπλάσεως. Άλλα δὲ πόλεμος κελεύει... Έκει ποὺ θινειρεύμεθα διωδεκάσελιδα καὶ δεκαεκατόλιδα φύλλα, νὰ τώρα τετρασέλιδα! Καὶ νὰ είμασθα εὐγεριστημένοι, καὶ νὰ παρακαλήμεν τὸν Ήλεύ οὐ μή μᾶς λείψουν καὶ αυτά..."

"Άλλα σὺν Αθηναῖ καὶ γέρα κίνει... Δὲν πρέπει δηλαδὴ νὰ περιοδιζώμεθα εἰς εὐχάς καὶ προσευχάς, άλλα νὰ καυμόνεμον ήλιο μᾶς δὲ τὴν ημέραν μεν, διὰ νὰ μή πάλιμεν γειτέρα. Σείς έστρων, μὲ κάθε πρόποδό πρέπει νὰ ενιστρέψει τὸ πατετὸν τῆς Διαπλάσεως. Καὶ πρώτα - πρώτα σοι μοῦ γενευτεῖτε τὴν συγκρόμην σας, νὰ μην τὴν στέλετε τὸ ταχύτερον. Σάς είτα εἰς τὸ προγράμμαν φύλλον, πόσον ηλιττωθήσαν τῷρα αἱ εισόδεις μου. Καὶ θώμας, ὅν ἐλέγχωνά δοιούνται γεωσαστούν. Θὰ ημέροσθα νὰ ἔξακολουθήσω καὶ μὲ δικτασλίδα φύλλα, 'Οπωςήρπετο οἵμως, πάντα ἐλπίδα, ὅτι ἐν τῷ μεταξύ θὰ είμπορω νὰ ἐπέδων καὶ τέτοια.

Τοιούτου καλά κάμνεις, Αστρίδη Κοράκη, ποὺ δὲν ξεγένει καὶ τὰ μαθήματα σου στὴν έξοχή. Καὶ δύο ώρῶν μελέτη τὴν ημέραν, εἰνε τῷρα αριστή.

Ωραία, Κομοτ. Ι': Π. Η πορήτη τακτικὴ επιστολὴ σου καὶ μὲ πολλάν μου γαστάν τὴν ἐδίδασαι. Άλλα διὰ νὰ είσαι εἰς τὸ έξης τακτικός πρέπει νὰ πάρῃς καὶ φεύγωνταν.

Δὲν εἶνε ἀσχημηνή η ίδαι σου. Διάτοπες Κυανόλευκε, άλλα αἱ περιστάσεις, ὡς βλέπεις, δὲν ἐπιτρέπουν νὰ πραγματοποιήθῃ. Ήλαβα τὴν σημειώσουν σου, θήγανη.

Ποιού καλά σὲ ἔξασται ὁ ἀδελφός σου, Πληγώμενός την περισσότερο, καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀκούεις. Είνε ακόμη ἀνάγκη νὰ ἐπιμεληθῆς καὶ τὴν ὄρθογραφίαν σου, διότι κάμνεις πολλὰ λάθη.

Χαίρω ποὺ εἶνε καλλίτερα ο μπακόπας σου. Νοσταγία, καὶ εὔχομαι νὰ γίνη ἐντελῶς καλά. Ναὶ, δουσ μακρύτερα λοιν ἀπὸ τὴν πατέρα των οἱ Ἑλληνες, τὸν περισσότερον τὴν ἀπότομον.

Ανθισμένη Αμυγδαλιά, καὶ τὰ τοιά αὐτὰ Παρθεναγειαία ποὺ μοῦ γκάφεις εἰνε πολὺ καλά. Χαίρω πού σ' ἔχου τοιά πολὺ κοντάς μου.

Χαριτωμένο τὸ γραμματάκι σου. Αἴποτε Βοάχε. Ήσσο, γέλασο μὲ τὴν πωτοφανή συναυλίαν τοῦ βατράχου καὶ τῆς ἀδελφῆς σου! Γράψε μόν συγγράψαι.

Πόνηα τῆς Διαπλάσεως, άροά ψρονεις, Δι'. αὐτὸν μήδε μέληται πρὸς τὸ παρόν ή Σείλις Συνεργασίας. Ήξεκολούθει νὰ γραφῆς διὰ νὰ γυμνάζεσαι καὶ ὑπόθεται, ὅτι σοῦ εγκρίνονται ἄλλα δὲν κληρωνονται...

Τὰ παιδιά ποὺ ἀνατρέψονται καλά, Παγκύπητος Πόθε, δὲν πάγωνον 'έτοι γέρει τῶν ἐφημερίδας. 'Αν ἔξεδόντο εφημερίδες μόνον μὲ εἰδήσεις μάλιστα, 'Άλλα συνήθιστας αἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουν καὶ πράγματα ποὺ δὲν είνε διὰ πατέρα. Δι'. αὐτὸν τὰ καλὰ παιδιά μαθαίνουν τὰς κυριωτάτας εἰδήσεις απὸ τῶν γονεῶν των καὶ δὲν διαβάζουν παρὰ 'Διαπλάσιαν'.

Τέλλε, 'Άγου, ἀν ὑπῆρχον ἄτυχοι, ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον, ἀλήθεια. Θὰ ἐλέγα ὅτι καὶ σὺ είσαι ἀπὸ αὐτούς. Να τούχη αὐτή ἡ ἀλάτωσις; τῶν σελίδων, τὴν στεγήν ποὺ ἀρχίζει τὸ ἔργον σου! Άλλα διὰ σού κάριμο.

'Ενας διμήνιος ἀπὸ νέον, θυμαστάς τοῦ συνεργάτου μου κ. Πιάνην Ηεργιαλήν, ἐκόσιες προσ-

γός τὰ ἐπιγράμματά του εἰς ἔνα βιβλίον μὲ τὸν τίτλον 'Τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Οὐνέρου'. Θά τιμάται δρ. 2 καὶ σᾶς τὸ συνιτιώ. 'Οσοι θέλετε νὰ τὸ ἀποκτήσετε, νὰ κάνετε απὸ τοῦ εὐθέτης, πρὸς τὸν ποιητήν εἰς Σπάτας.

Θραίκας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑδονάδα καὶ οἱ ἔξης: Πεταχτὴ Νεοαϊδούλα, Λογεία, Ναύαρχος Μιαούλης, Βουλγαρούμαχος Ελλάς, Φάρω, Πουπούλεια, Ταλαιπωρεύο Αδερχάνηρος, Νέον, Δασαρόμενος Ρήγος, Ποσφούλης Αγάνηρος, Λάριον τῆς Αργιάτης, Μονάριβη, Απεργος Νίκη, Ησσοῦ Σάμου, Λέσβη τοῦ Ἐλληνισμοῦ, Ρεύμα τοῦ Βοσπόρου καὶ Νύμφη τοῦ Αργούσ.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Πεταχτὴ Νεοαϊδούλα κ. Λειτέριν α. (I.M.) Διαβολάκη, κ. (M.P.)

Ανανεώσεις ψευδωνύμων: 'Ελληνικὴ Καρδιά, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξοντο: Η Γεργαιώνυμος Στρατηλάτης (0) μὲ Εὐβοϊκή Νεόπτη, Ναυτόπλαδα τῆς Χίου, Αρρωμάνιον Πέλαγος, Ασκαλών, Ελληνικὴ Αγίηρη, ή Αμαζόν τοῦ Εδέστενον (0) μὲ Σαρθρή Νεράϊδαν, Τέλλον 'Αγαρ, Ναυτάρι τῆς Βούρου — τὸ Λευκόν Χρυσάνθεμον (0) μὲ Ηγουμενίσσαν τῶν Δολιαστῶν, Απολεθρεύοντας Ελπίδα, Λορεία.

Η Διάπλασις δασπάζεται τὸν φίλους της: Τροποιούσον Ελλάδα (έστειλα) Νίκητήρ (έτης καλδείας) Μέλλοντα 'Ερευνότην (έστειλα) Βότοηρ (έλιθοθεσίαν) Πεδίον τῆς Μάχης (έτης τοῦ παρόντος) Νικηφόρον Στόλον (έστειλα) μηδ ξαναρράψης μὲ πόκινην μελάνην). Μπανούτοπατομένον Γαλανόλευκην (έστειλα 26-34) Πηγέα (κατὰ τὸ έγχοντα ποταμού) Ιστοκή τῆς Αγαρ (έστειλα) Υἱόν της Σεμέλης (έστειλα) Θαλασσοποιὸν τοῦ Στόλου (έλιθοθεσίαν, μὴ ἀντισυγχρήσις καὶ ἔξακολούθησε) Βουρδή της Μανωλίσσας, Ανατελλογή Ήλιον κλπ. κλπ.

Τοιούτου καλά κάμνεις, Αστρίδη Κοράκη, ποὺ δὲν ξεγένει, καὶ τὰ μαθήματα σου στὴν έξοχή. Καὶ δύο ώρῶν μελέτη τὴν ημέραν, εἰνε τῷρα αριστή.

Ωραία, Κομοτ. Ι': Π. Η πορήτη τακτικὴ επιστολὴ σου καὶ μὲ πολλάν μου γαστάν τὴν ἐδίδασαι. Άλλα διὰ νὰ είσαι εἰς τὸ έξης τακτικός πρέπει νὰ πάρῃς καὶ φεύγωνταν.

Δὲν εἶνε ἀσχημηνή η ίδαι σου. Διάτοπες Κυανόλευκε, άλλα αἱ περιστάσεις, ὡς βλέπεις, δὲν ἐπιτρέπουν νὰ πραγματοποιήθῃ. Ήλαβα τὴν σημειώσουν σου, θήγανη.

Ποιού καλά σὲ ἔξασται ὁ ἀδελφός σου, Πληγώμενός την περισσότερο, καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀκούεις. Είνε ακόμη ἀνάγκη νὰ ἐπιμεληθῆς καὶ τὴν ὄρθογραφίαν σου, διότι κάμνεις πολλὰ λάθη.

ΜΙΚΡΑΙ ΜΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΔ] — 99]

Πληντική Καρδιά

Νίκος Σ. Γιουαρίνης

Λιμήνι Βαθέος-Σάμου

Δέχεται ἀνταλλαγὴν δελταρίων ἀπ' εὐθείας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 146ος Διαγωνισμὸς Δύσεων Αὐγούστου-Νοεμβρίου

Αἱ κύριες δεκταὶ μέχρι τῆς 12ης Οκτωβρίου

381. Λογοταπαικτικὸς Λεξίγριφος

Ο νυνιγρός:

— 'Ελα, φώις μου, ή τὰ νάζια
Κι' ἐδό ζήνιστε στὸ βάτο.

Ποτὸν καλά νὰ γνωρίσθωμε.

Τὸ δήμορα:

— Δὲν πιστεύω κομπλιμέντα!

Τὸ τουρφέ αἴστο κάτιο,

Ἐγώ θες νόντανωθούμε.

— Εστάλη ὑπὸ τὸν Χάρωνος

382. Τειπλοῦς Μεταγραμματισμὸς

Μὲ λαὶ ποιλὶ θαλασσινή.

Μὲ Ηρ. νοσὶ ἀλληνικό.

Μὲ Φι φωτίζω κι' δόργω.

Μὲ Χι τὰ παιράν καὶ πορνό.

— Εστάλη ἀπὸ τὴν Μανιώδη Ταξιδιώτωσταν

383. Στοιχειώργιφος μετὰ Τονογρίφον

Ορος εἴμαι τῆς Εύρωπης.

Οπος ἔγινον μὲ μάρτσης;

Αν μάλλαξ ἔνα γράμμα.

Καὶ τὸν μου κινήστης,

Εἰς τὰς Μούσας την Κητήσης.

— Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μικρασιάτου

384. Αστήρ

* * * * * Νάντικατασταθοῦ οἱ ἀστέρισκοι διὰ γραμμάτων οὐτως, ὡστε καταγινώσκεται: Ι * * * * ται: ὥριζοντας λάτενος ιστορικός, καθίτης πρωτεύουσα μεγάλου Κράτους, διαχωνίως δὲ ἀμάξιον καὶ γῆραμα.

— Εστάλη ὑ

Ο Τζούλης έκοκκινεν ἀπό θυμόν.

— Πάψε λοιπόν, φροθησάρη! έφωναζε.
Αιώνιως ἐσύ θὰ φεθῆσαι, θὰ τρέμης; Δὲν
εἶδες πῶς τὰ καταφέραμε ώς τώρα, πῶς
γλυτώσαμε κι' ἀπὸ χειρότερα;... Ήτος! θὰ
γίνη κι' αὐτή τὴ φορά. Τί διάβολος, δὲν
ἔχεις πιὰ ἐμπιστούνη στὸν Τζούλη;

— Λ, ἔχω! ἀπεκρίθη ὁ μικρός. Ξεύρω,
ὅτι εἶσαι ίκανὸς για σᾶλα.

— Λασιόν, ἐμπρός! Ηρογώρει καὶ ἔλ-
πιζε. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ ἐπιτύχῃς
ετὴ ζωή.

Μὲ αὐτὰς τὰς ἀπλίδας, οἱ δύο νεαροὶ
Παρισινοὶ ἡτοιμάσθησαν διὰ τὴν ἑρτὴν
τοῦ Ἀττλ-έλ-Κερπίου.

Ο Τζούλης ἔγινε καθαρογούση, τὴν ἀνα-
φοράν του εἰς ὥρατον χαρτί, δεμένον
μὲ κόκκινην τακινίαν.

Τοῦ δυνατὸν γν-
διαφορῆση ὁ Σουλτά-
νος πρὸς μίαν αἰτη-
σιν, τόσον καμψώς
ὑποβαλλομένην;

**Η πομπὴ τοῦ Μου-
λλατ - Αβδελαζί.**

Μὲ τὰς πρώτας
λάριψεις τῆς αὐγῆς,
τὸ προσωπικὸν τῶν
ἀνακτόρων, ὀδηγούμε-
νον ὑπὸ τοῦ λαμπρό-
στολιστοῦ χαζίμπ, ἐ-
τοποθετήθη ἐν τῷ μέ-
σῳ ἀποσπάσματος ἴ-
ππικοῦ καὶ ἔξηλος, διὰ
νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἄ-
κρον τῆς πόλεως, ὅ-
που θὰ ἔγινετο ἡ τε-
λετὴ.

Δυστυχῶς, ὁ Τζού-
λης καὶ ὁ Λουλού
δὲν ἦσαν μαζί. Τοὺς
εἶχαν δώσει διαφορε-
τικὰς θέσεις εἰς τὴν
πομπήν. Καὶ ὁ μὲν
Τζούλης, μὲ καινούργη,
λευκὴν ἐνδυμα-
σίαν, ἐπήγαινε μαζὶ μὲ τοὺς μηχανικούς,
τοὺς φωτογράφους, τοὺς κηπουρούς καὶ ἐν
γένει τὸ κατώτερον προσωπικόν, ὁ δὲ
Λουλού ήτο μὲ τοὺς μουσικούς.

Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν αἰτοκατορικήν
μπάνταν, ἦσαν ἐφωδιασμένοι καὶ μὲ τὰ
ἄργαντα, διὰ νὰ χαρεῖσσον τὴν ἐμ-
φάνισιν καὶ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Σουλτά-
νου μὲ μουσικήν.

Η συνδέει τῶν ἴππεων καὶ τῶν αὐ-
λικῶν ὑπαλλήλων ἔφθασεν εἰς μίαν πλα-
τεῖαν, ἀνάθεν τοῦ Μάυρ-Φατού, καὶ οἱ
νεαροὶ Παρισινοί, ἀμάρτια ἐτοποθετήθησαν
κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου, ὁ ὄποιος εὐρί-
σκετο εἰς τὸ βάθος, εἰδὼν θάραξ ἀληθί-
νητον.

Ολόγυρά τῶν ἔστεινοντο αἱ τέσσαρες
πλευραὶ ἔνος γιγαντιαίου τετραγώνου, σχη-
ματισμένη ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τῆς αὐ-
τοκατορικῆς φρουρᾶς. Απέναντι, εἰς

Οἱ ἴππεις διέργονται μὲ καλπασμὸν ἀναθενεῖ
λευκοῦ σωμάτων...

δῆμο πελώρια τόξα, ἐστέκοντος οἱ φύλαρχοι,
ἔφιπποι μὲ τὰς σημαῖας τῶν.

Ἡ εἰκὼν αὐτὴ ἐπλαισιοῦτο ἀπὸ τὸ πα-
νύραμα τῶν ὄρσων τοῦ Ταξά, ὅποθεν κα-
τήρχετο ὁ ποταμός, ὁ διασχίων ὄφεισε-
δῶς τὴν πρασίνην κοιλάδα.

Παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἦσαν διε-
σπαρμέναι αἱ σκηναὶ τῶν φυλῶν Μπερα-
μπέρ, αἱ ὄποιαι εἴχον ἔλθη νὰ προσφέρουν
τὰ σέβη των καὶ τὰ δῶρά των εἰς τὸν
κυρίαρχον.

Ἐξαφνα σύλπιγγες καὶ μουσικαὶ ἀναγ-
γέλλουν τὴν ἔξοδον τοῦ Σουλτάνου, ὁ ὄποιος
φάνεται ἀνερχόμενος βραδέως τὸν ὄντρο-
ρον τὸν ὁδηγούντα εἰς τὴν πλατεῖαν.

Ἐφ' ὅσῳ προσγωρεῖ, τὰ ἀκατέρωθεν πα-
ρατεταγμένα στρατεύματα τὸν ἀκολουθοῦν,
διευθυνόμενα καὶ αὐτὰ
εἰς τὸν τόπον τῆς προ-
συγῆς. Οἱ Μουλλαὶ
Ἀδελαζίζες καθαλλο-
κεῖνεις! ἔνα θαυμάσιον
λευκὸν ἵππον, μὲ σέλ-
λαν καὶ φύλαρχα ὄνοι-
κτοπρόστινα. Φρεστὴν
πλατυτὸν βουργουνί, πο-
λύχρωμον μεταξωτόν,
καὶ λευκόν, σγκιδή
κεφαλόδεσμον.

Δεξιὰ τοῦ ἴππεων εἰ-
σὶ οἱ Μουλλαὶ-έλληνες, ἔξογος ἴππεις, κρατῶν
ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ κυρίου τοῦ ὄμβρελ-
λαν ἀπὸ σατὲν περα-
σόγρουν μὲ μίαν σφαί-
ραν χρυσὴν ἀπὸ πάνω.
Πλεῖστοι, ἐμπροσθεν τοῦ
Σουλτάνου, ἀδέκενα
ματροὶ στλάβοι σείσιν
μεγάλα ριπίδια ἀπὸ
μουστελίγαν. Δεξιὰ καὶ
οριστερὴ λογγιζόφροι,
καὶ ἔμπρός, ἔς ἀλσα,

τῶν φυλῶν. Οιραῖος μιγάζε, ἔφιππος, κρατῶν
ράδον, ἔξετελει χρέη τελετάρχου καὶ ἀ-
νήγγειλε. Διὰ βροντόδους φωνῆς:

— Αὐθέντα μου, αὐτὸς ἔδω εἶναι οἱ ἄν-
θρωποι τοῦ Φέζ!

Ἐφιππος καὶ ἀκίνητος ὁ Μουλλαῖ Αδε-
λαζίζης ἦλθει διὰ τῆς χειρὸς τοὺς ἀπεσταλ-
μένους, οἱ ὄποιοι ἀπεκρίνοντο μεγαλοφόνως:

— Ο Θεός νὰ εὐλογή καὶ νὰ μαρτυ-
ρεύῃ τὸν Αὐθέντην μας!

Καὶ πάλιν ὁ κῆρυξ:

— Ο Θεός νὰ σᾶς εὐλογή καὶ νὰ σᾶς
δόηῃ εἰς τὸν καλὸν δρόμον, λέγει ὁ Αὐ-
θέντης μου.

Μεγάλη τόλμη!

Ἐνθι ἔξηροισθεὶς η λαμπτρὰ αὐτὴ πα-
ρελασίες, ὁ Λουλού, ἐνθυμηθεὶς πάλιν τὴν
ἀναφοράν, προσεπάθει νὰ ιδῃ τὸν Τζού-
λην, ὁ ὄποιος ἐστέκετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν
στρατιωτῶν, εἰς δὲλτίου βρημάτων ἀπό-
στασιν.

Εἶχε τὴν ιδέαν, διὰ ὃ σύντροφός του
δὲν θὰ ἐτολμοῦσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν τολμή-
ραν τοῦ ἀπόφασιν. Ο Σουλτάνος, ἴππειν
τὸ λευκόν του ἀλσογόνον, περιστοιχίζομενος
ἀπὸ τοὺς λογγιοφόρους του καὶ σταζόμε-
νος ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπή ἐκείνην ὄμβρελ-
λαν, τῷ ἐφαίνετο ὡς θεότης, τὴν ἐποίαν
δὲν θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πληριάσῃ σύτε-
γνωτιστός!

Αλλὰ καὶ ὁ Τζούλης θὰ κατείχετο ἀπὸ
τὸ ιδιον δέος, διότι ὁ φίλος του τὸν ἔδει-
πεν ἀκίνητον καὶ ἐκστατικόν.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΜΕΣ' ΑΠ' ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Τὸ τραίνο τρέχει, ἀκούραστο,
Κι' ὅτι εἴρει μπρός του, πίσω ἀφίνει:
Κι' ἀντιλαλοῦν οἱ κάμποι ἀπὸ τὸ σφύριγμα
Ποῦ λίγο - λίγο σύνει.

Καὶ νά! τρεχάτα φύγουν πίσω του
Ολα τὰ δέντρα τοῦ πευκώνα,
Θαρρεῖς πῶς κυνηγιῶνται παιχνιδιάρικα
Καὶ διώχνει ταῦλο τῶν.

Τ' ἀμπέλια νά! τὰ καταπράσινα
Τρεχάτα φεύγουν πίσω, σάρπως
Τὰ κυνηγάν. Κι' ἀπλώνεται τὸ βλέμμα μου
Ο κόκκινος ο κάμπος.

Τὸ φῶς τῆς μέρας ξέφονται
Καὶ κρύδονται τὰ γύρω κάλλη
Τὸ τραίνο μπήκε μέσα σὲ μιὰ σήριγγα,
Μά βγήκε... Φῶς καὶ πάλι.

Ἄχ! ἔτσι είναι η ζωή στὸν ἀνθρώπο,
Μεγάλο τραίνο ποῦ δύο τρέχει
Καὶ πότε φῶς, πότε σκοτάδι γύρω τῆς
Στὸ τρέξιμό της ἔχει.

Καὶ πότε ἀλπίδες καταπράσινες
Καὶ πότε ἀπελπισία μεγάλη,
Τὸ γρήγορό της διάδα χρωματίζουνε,
Καὶ σύνει ἀγάλι μάγαλι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΕΛΜΗΣ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ίδε σελ. 287)

— Λέσ καὶ κάποιος κλαίει μέσα στὸ πη-
γάδι, εἶπε. Λέσ καὶ εἶνε μέσα κανένα
παιδί...

Τι περίσσοργο!..
Τὸ μικρότερο παιδάκι τοῦ δρύλου ἀπε-
κρύψαται.

— Μπορεῖ νὰ μήν εἶνε τίποτα, εἶπε,
ἄλλα μπορεῖ καὶ νὰ εἶνε... "Α, στάσου!

Τρομαγμένα τότε ὅλα τὰ παιδάκια, τὸ
ἔδαλον στὸ πόδι.

Στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Μπεκερέλ εἶδαν
ένα ἀστυρύλακα, τοῦ εἰπαν τὰ συμβάσινον-
τα καὶ, γεννικότερα οὐτὴ τὴ φορά, ἔγρι-
σαν μαζί του στὸ πηγάδι.

— Α νά, ἔκαμεν ὁ ἀστυρύλακας. Οὐ μὲν
μεγάλη γάρι, διὰ διετάσσατε νὰ γίνη δι-
πέπει, διὰ μέσα στὸ ἔρημο τὸ πηγάδι;

— Εἶχε τὴν ιδέαν, διὰ τὸν πηγάδαν τὸ
πηγάδι; Μά τι νὰ
τοῦ κάρω;
Ξέρετε γι-
τάς τοῦ ἔρημος
μέτρα;

— Αδυσσος σωστή. Κα-
νένας δὲν θὰ μπορο-
σε νὰ καταΐη γωρί-
σκάνεις μεγάλος. Α-
φίστε το λοιπόν νὰ
σύριεισκη.

— Αρά ψο-
φήση, θὰ σωστά.
Ο Λαρέζ ο πεσεγέθη
εἰς τὴν κυρίαν Ηλερέλ,
στὶ αὔριον ἐπροστατεύεται
μετρός σκύλος τῆς θα-
νάτου βγαλμένος ἀπὸ τὸ
πηγάδι.

— Καὶ ἀμέ-
σως ἀνέθεσε
τὴν ὑπόθεσιν
εἰς ἄστυ-
φύλακα, ὄνο-
ματό μεν σν
Φερράν.

— Ο Φερράν
αὐτός, ἀνθρώπος
ποσ κενόδο-
ξος, ἐνόριζεν
τὴν ιδέαν
της οὐετερού
Μπεκερέλ,

μαζὶ μὲ τὰ τέσσαρα παιδιά, ἔνας

